

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: سرگئی پولی تائف
فرستنده: نسترن نصرتی
۱۰ جنوری ۲۰۲۴

برنامه روسیه برای جنگ اوکراین در سال ۲۰۲۴

پایان بازی معلوم شده است – اما با انجام یک معامله بزرگ یا از طریق یک شکست نظامی سخت برای کنیف؟ درگیری در اوکراین موج بی‌سابقه‌ای از احساسات را در جامعه روسیه و در واقع در سراسر جهان به راه انداخت. ضربات برق‌آسای نیروهای زرهی که به این یا آن طرف پیروزی سریعی را نوید می‌داد جای خود را به یک نبرد موضعی وحشیانه داد. برای بسیاری، خستگی عمیق جایگزین شادی شده است – ظواهر حاکی از این است که بن‌بست ناامیدکننده‌ای در راه است و عملیات نظامی بی‌هدف اکنون به یورش‌های غیرضرور به روستاهای اوکراین و مزارعی در جنگل‌های دورافتاده محدود شده است.

اما به‌واقع چنین نیست.

در مقاله قبلی، در مورد این‌که چرا نمی‌توانیم در یک جبهه گسترده به اوکراین حمله کنیم، و خارکف، شهر روسی اودسا و غیره را اشغال کنیم، نوشتیم. [نویسنده در مقاله قبلی خود نبود لجستیک لازم را دلیل عدم اجرای این حمله گسترده می‌داند. مترجم].

فعلاً نه!

اما دلیل دیگری هم وجود دارد: ما واقعاً نمی‌خواهیم. یا بهتر است بگوییم، رئیس‌جمهور ولادیمیر پوتین در حال حاضر این‌طور نمی‌خواهد. مگر این‌که اوکراین ناگهان به‌حدی سقوط کند که بتوان آن را با نیروهای موجود شکست داد، وگرنه ما باید شاهد ماه‌ها، اگر نگوئیم سال‌ها، جنگ خاکریزها باشیم – اما این یک جنگ تصادفی یا بی‌هدف نیست.

طرح پوتین این است که با یک معامله بزرگ با غرب، و یا با یک یورش سرتاسری ارتش روسیه به قلب قلمرو تحت کنترل کی‌یف، جنگ را خاتمه دهد.

اعمال حاکمیت همراه با فرصت‌طلبی

پوتین، از همان ابتدای دستیابی به قدرت در ۲۴ سال پیش، تصویری از خود به‌عنوان جنگجوی سازش‌ناپذیر در مقابل دشمن، ارائه کرده است، و قول او (در دوران جنگ چچن) برای «غرق کردن همه آنها در کثافت» در همه موارد دیگر، از جمله اوکراین، نیز صادق است. با این وجود، پوتین چه در روابط با غرب و چه در مورد کی‌یف همیشه اهل سازش بوده است. اصل سیاست او در اوکراین (و در واقع در سراسر منطقه بعد از شوروی) اعمال فشار برای دستیابی به توافق بوده است. از مناقشه‌ها بر سر گاز، در دوران زمامداری ویکتور یوشچنکو، رئیس‌جمهور سابق اوکراین، تا توافق بر سر ناوگان بحیره سیاه در زمان جانشین وی، ویکتور یانوکوویچ، از توافق‌نامه‌های مینسک در دوران پیوتر پوروشنکو تا توافق حماسی استانبول در زمان ولادیمیر زلنسکی، پوتین هرگز اوکراین را تا حد مرگ خرد نکرده است. او تا به حال تنها ضربه‌هایی محدود به حریف وارد کرده، به این امید که حریف را متوجه موقعیت کند.

از این رویکرد معمولاً انتقاد می‌شود، اما پوتین، عموماً همراه با دیگر سردمداران روسیه، به‌طور بنیادی و ارگانیک اوکراین را به‌عنوان کشوری جداگانه به حساب آورده و همیشه حق حیات آن را به رسمیت شناخته است. در این سپهر فکری، کثیف باید خود به مرحله‌ای برسد تا پیشنهادی را که امکان رد آن را نداشته باشد بپذیرد. البته پوتین همیشه با مصلحت‌اندیشی طرح‌های جای‌گزینی نیز در آستین داشته است، مثلاً: برای عدم وابستگی کامل به اوکراین برای صدور گاز، مسیر لوله کنارگذر را ساخت، و به‌موازات پیمان بحری، عملیات کریمه را (در مارچ - اپریل ۲۰۱۴) اجرا کرد.

بیمار قبل از مرگش بسیار عرق خواهد ریخت

در سال‌های اولیه، پوتین مستقیماً با سردمداران اوکراینی مذاکره می‌کرد، اما با از دست رفتن استقلال کی‌یف، مذاکره با مشارکت قدرت‌های اروپای غربی (توافق‌نامه‌های مینسک که در تلاش دوم امضاء شد، و ظاهراً به‌طور ضمنی، با ایالات متحده ادامه یافت. این توافق‌نامه‌ها سال‌به‌سال بیشتر بی‌ثمر می‌شدند، چون رویکرد اتخاذ شده دستیابی به موارد بیشتر را دشوار می‌کرد. علاوه بر این، در خلأ موجود، موافقت‌نامه‌های مینسک نوعی پیروزی دیپلماتیک به حساب می‌آمد: زیرا به‌هرحال، مینسک - ۲ با تصویب شورای امنیت سازمان ملل، به‌یک معاهده حقوقی بین‌المللی با حداکثر قدرت تبدیل شد که اجرایش برای اوکراین الزام‌آور بود.

طرح پشتیبان، در صورت شکست مینسک، رامحل «عملیات نظامی ویژه» (همان‌طور که در روسیه خوانده می‌شود) بود: ابتداء چند ماه تشنج‌های نظامی تشدید شد، و سپس یک عملیات کاملاً پولیسی برای وادار کردن کی‌یف به تبعیت از شرایط مسکو اجراء گردید. در مارچ ۲۰۲۲، در استانبول، پیشنهاد شد که ایالات متحده، بریتانیا و چین به‌عنوان ضامن نهائی شرکت کنند. به‌نظر می‌رسید که بیجینگ مشکلی نداشته باشد، اما غرب قاطعانه این طرح را رد کرد. پوتین منتظر بود تا طرف‌های مقابل به‌خود بیابند، و در حالی که اوکراین را با قدرت در مشت خود داشت، مشتش را شل و سفت می‌کرد.

اما آیا این روش مؤثر است؟ غرب تا آنجائی که در توانش بود کثیف را مسلح کرده است (بی آنکه در این کمک، افراط بی‌حد نماید، نمونه‌اش را در عرصه وسیع راکت‌های دوربرد می‌توان دید)، اما هنوز گام‌های غیر قابل برگشتی چون پذیرش اوکراین در ناتو را بر نداشته است. غرب همچنین شدت تحریم‌های ضد روسی را با ماهیت غیرالزام‌آور اجرای آنها تعدیل کرده است.

چه از طریق یک توافق مخفیانه و چه با تصمیمی مستقل، طی دو سال گذشته نوعی موازنه خاص برقرار بوده است: غرب اجازه فروپاشی اوکراین را نمی‌دهد، اما تنشج را نیز تشدید نمی‌کند. روسیه هم در حالی که اوکراین را به‌زانو در می‌آورد، آن را به شکست کامل نمی‌کشاند.

شیوه‌ای خاص از تعطل در عملیات نظامی

بارها خاطر نشان کرده‌ایم که روسیه در حال تدارک برای یک درگیری بزرگ نظامی است. مجتمع نظامی - صنعتی در حال توسعه است، و گسترش ارتش به‌همراه اصلاحاتی عمیق برای تجهیز آن در حال انجام است. با این حال، تاکنون پوتین در گفتار و یا عمل تمایلی به تشدید اقدامات نشان نداده است. به عکس، در حالی که در خط مقدم یک بازی تدافعی جریان دارد و حتی از شدت بمباران‌های دوربرد کاسته شده است، نشانه‌هایی از تمایل به مذاکره وجود دارد.

در اوکراین، همه‌چیز بر اساس سناریویی که در پایان ماه اگست ترسیم کردیم در حال رخ دادن است: غرب با لختی عمل می‌کند و به‌اندازه‌ای به کثیف می‌دهد تا زنده بماند، و در حالی که با سخن درباره شکست‌های نیروهای مسلح اوکراین آبروی آن‌ها را می‌برد، محتاطانه علائمی از تمایل به مذاکره را به طرف مقابل نشان می‌دهد. و همه این‌ها در زمینه جنگی نسبتاً کند رخ می‌دهد.

اما مواضع طرفین هنوز بسیار با هم فاصله دارد. روسیه همچنان در پی آن است که اوکراین نقش صف‌شکن پیش‌تاز در حمله نظامی و ایدئولوژیکی به آن کشور را نداشته باشد. (این همان چیزی است که در پس اصطلاحات غیرنظامی‌سازی و غیرنازی‌سازی نهفته است)؛ در حالی که پیشنهاد غرب یک توقف ساده بدون ضمانتی رسمی است، بی آنکه تمایلی به بحث در مورد جنبه‌های مختلف مسأله از خود نشان دهد.

نقشه «الف» و نقشه «ب» به‌عنوان پشتیبان

سناریوی کرملین برای سال آینده می‌تواند به‌قرار زیر باشد: حفظ شدت فعلی درگیری، پیشروی بطئی در دونباس، و از رمق انداختن اوکراین به‌منظور اثبات موضع قاطع خود در مقابل غرب و بیهودگی امید آن‌ها به پیروزی نظامی دولت کی‌یف. پیشنهادی که غرب نمی‌تواند آن را رد کند، اساساً این است: یا اوکراین را رها می‌کنید، یا ما آن را به‌عنوان یک کشور در هم می‌کوبیم و تهدید را با روش خود از بین می‌بریم.

اگر اوکراین در ماه‌های آینده سقوط نکند، آرامش نسبی کنونی ممکن است تا انتخابات ایالات متحده در پایان سال ۲۰۲۴ ادامه یابد. سپس، پیشنهاد توافقی به‌ر دولتی که بر سرکار بیاید ارائه خواهد شد. پوتین قبلاً بارها این کار را انجام داده است: او رها کردن کامل مینسک را تا بعد از انتخاب زلنسکی به‌تعویق انداخت و تنها زمانی که از عدم پایداری او به تعهدش اطمینان یافت، به عملیات نظامی چراغ سبز نشان داد.

بنابراین، از تشدید عملیات نظامی به‌عنوان ضامنی در مناسبت‌های مختلف استفاده خواهد شد. اگر یک توافق اساسی به‌دست نیاید، حمله‌ای اساسی با اهداف تعیین‌کننده در چارچوب عملیات فعلی، انجام خواهد گرفت. در صورتی که توافقی برای غیرنظامی کردن و بی‌طرفی اوکراین بر مبنای اصول توافق استانبول انجام گیرد، شمشیر داموکلس یک

عملیات جدید روسیه – این بار مهار نشده – برای جلوگیری از هرگونه تلاش برای تغییر وضعیت، در بالای سر اوکراین قرار خواهد داشت.

خود پوتین به چنین سناریوی اشاره کرده است: در یک جلسه مهم با خبرنگاران نظامی در اوایل جون ۲۰۲۳، او از «حمله دوم به سوی کئیف» صحبت کرد که مستلزم بسیج تازه است. زمان‌بندی را می‌توان از زبان وزیر دفاع، سرگئی شویگو، شنید: تا پایان سال ۲۰۲۴، وظایف اصلی در ساخت ارتش و توسعه مجتمعات نظامی - صنعتی باید تکمیل شود. بر اساس برنامه‌های بودجه، سال ۲۰۲۴ نیز سال اوج هزینه‌های دفاع ملی خواهد بود که باید به‌نحوی از نتیجه آن استفاده شود.

یکی از نشانه‌های تدارک برای «کارزار بزرگ» فوق، تغییر شدید در لفاظی رسمی خواهد بود، تبلیغاتی عظیم در سرتاسر کشور که باید با قدرت تمام صورت گیرد.

اگر این نتیجه‌گیری درست باشد، بسیج نیروی یک سناریوی پشتیبان است. برای پوتین، معامله بزرگ با غرب مهمتر از درهم شکستن کئیف است: در واقع، حمله نظامی به‌منظور انجام آن معامله است، و از پای درآمدن فزینی اوکراین، ضرر جانبی آن است. در صورت انجام این معامله، اوکراین این شانس را دارد که به نسخه بزرگتر گرجستان تبدیل شود – که احتمالاً بهترین سرنوشت برایش خواهد بود.

اما در این لحظه هیچ توافقی امکان‌پذیر نیست، پس از شکست ضدمحمله کی‌یف، غرب تمایلی به ارسال پول و اسلحه برای حفظ مشتری خود در موقعیت نه چندان مناسب فعلی ندارد. تا زمانی که این روند تغییر نکند، با گذشت هر ماه شانس اوکراین برای مقاومت در برابر حمله روسیه و به‌همراه آن امید غرب برای سرنوشتی قهرآمیز پوتین، کاهش خواهد یافت.

*****

*سرگئی پولیتایف، سردبیر و یکی از بنیان‌گذاران پروژه واتفور است.

منبع: راشا تودی، ۲۰ دسامبر ۲۰۲۳

<https://www.rt.com/russia/589386-russia-plan-ukraine-conflict-2024/>